

Оти ке си пойдамы рано сосъ кирѣа,
Ке товарамъ, Радо, деветъ товари свита,
Ке си пойдамы, Радо, во града Софіа.“

Тогай нему веле та хулава Рада:

„Лежи Стоянъ, лежи, уще си є рано,
Петли що си пеатъ ми сѣ лжжовити,
Калдарми що трескатъ, не сѣ кираджии
Не сетъ кираджии, тукъ сетъ арамии.“

И тогай ми веле той млади Стоянъ:

„Стани Радо, стани, стани да не станишь!

Зашъ ясъ ке си пойдамы, неможамъ да стигнамъ.“

Тогай сѣ на Рада мошне нажалило,
Тѣ си стана Рада, огинъ си навали,
Къндило запали, слезе въ конюшници,
Си искара Рада деветъ сиви коньи,
Напой ги, назоби, оружи, престегна;
Тѣ сѣ свали Стоянъ, си товари свита
Си товари свита, отиде въ Софіа.

Тогай го є Рада люто прокълнала:

„Токъ да одишь, Стоянъ, да не ми сѣ вѣрнишь,
До скоро да дойдатъ твои-те абери!“

Па киниса Стоянъ, дойде до стретъ пѣт-отъ,
Лели излезе а зли-не арамии,

Го удриха Стоянъ и го пресечеха,
Товари растовареха, коньи варнаха,
Коньи дома дойдоха безъ товари безъ стопанъ.

255.

„Стояне, сино на майка!
Сакамъ нешто да те питамъ,
Сакамъ право да ми кажишь,
Даль ти є мила невѣста,
Даль ти є, сино, во сѣрце?“
Стоянъ ѣ веле говоре:
„Варай мале, стара мале!
Тебѣ лѣжа не требува,
Мошне є мила невѣста,
И мошне ми є во сѣрце;
Даль дека є още млада

Още млада отъ неделя,
Ель декъ є отъ богата кѣща,
Ель дека є отъ големъ родъ,
Ель декъ є отъ многу брака.“
Веле негова-та майка:
„Лель ти є мила невѣста,
Лель ти толку въ сѣрце влегла,
Ясъ ке сѣ, сину, отруямъ.“
Тогай веле млади Стоянъ:
„Варай мале, стара мале!
Защо ке сѣ ти отруешъ,